

Puroniemessä oli niin hauskaa, että Urho avantoon putosi...

eli mitä tyytyväisimmät terveiset perheiden maaliskuisilta puuhapäiviltä!

”Tätä voisi jatkaa joka vuosi, tulen mielelläni taas” ja ”haluaisin seuraavalla kerralla viettää koko leirin ulkona”, luki palautelapuisia. Ulkona leikittiinkin tunteja jäämeren tuulta huomioimatta – aurinko kun paistoi tasan leirin loppuun asti. Parhaat naurut saimme Ponit-leikistä (kylki, kylki, kylkee vasten...), mutta yhtälailla loistoporukka innostui kansainvälisestä menosta kuten vietnamilaisesta Krokotiili ottaa aurinkoa-leikistä kuin myös vanhoista klassikoista kirkkiksestä, polttopallosta, viimeisestä parista uunista ulos, töpselihipasta, jaliksesta, keisarin palatsista... Hankiaisilla teimme helposti tutkimusretken lähiympäristöön ja löysimme ihmissyöjäin padan, kolokiven, kukkulan, laguunin, autiotalon ja pahasti myöhästyneen leirivieraan, josta leipoutui leiri-isä ja saunanlämmittäjä.

Nuorin leiriläisistä oli viisikuukautinen naurunaama, tarkkasilmä Seela ja vanhin ihana Maria, jonka kaikki leirin lapset onni- ja terveyshalivat vierailusta kiitokseksi. Leirivieraat, jotka tuntuivat kyllä pian omilta, olivat Rautalammin seurakunnan lisäksi Kuopion ja Joensuun seurakunnista. Ilmassa oli vankkaa yhteishenkeä, auttamista sekä ammattitaitoa, kuten emäntäpätevyyttä a la Irma Hintikka. Nam ja kiitos! Vieraista Larilahden Helena osoittautui synnynnäiseksi leirinohjaajanaluksi. Taisi aina joku lapsista roikkua kaulassasi! Mirjan ryhmätehtävää tehdessä opimme hauskaa lisää toisistamme ja melkein ei maltettu sitä tehtävää lopettaakaan. Emmepä muuten tietäisi sitäkään, kenellä on kotona oikeasti karvaton kissa!

Kultaäänisen Oilin laulatushetki hiljensi kauneudellaan kaikki, jopa pikkupoikain alkuvastustuksen. Mikael-sävel kosketti ja lopulta pojjaatkin taisivat laulaa, ehkäpä vahingossa? Isä Johannes piti ehtoopalveluksen Puroniemen tuvassa. Entä kukapa oli lettupannumestari, kun Venuksen valossa polttelimme Jukan iltanuotiota kodalla? Kenen letut eivät tarttuneet kiinni ja käänsivät kylkeä vaivatta kannustuksen tahdissa? Oliko taika Erjassa vai Puroniemen parhaassa pannussa? Ja Esalle kiitos yllätyksestä! Jos täydellisestä jäi jotain uupumaan, toivoisimme ensi kerraksi joukkoomme soittajaväkeä. Olga sanoitti toiveen harmonikaksi tai kitaraksi. (Prinssi-ihminenkin saa olla, ei kukaan pane pahakseen, luulen.) Kukapa muuten innostuisi kokoamaan laulunsanoja nuotioiltoja varten?

Miten aika riittikin, mutta Eulalian johdolla leivoimme paastopullaa ja opimme optimaalisen taikinantahmaisuuksasteen pullanpyöritykseen. Pirjo ohjasi virpomavitsojen tekoa. Paperikukat kukkivat yhdeksän eri värein ja niiden sekoitusten voimalla, niin pajunoksissa kuin tyttösten pitkissä hiuksissa. Hämmästyttävästi pienet leiriläiset jaksoivat keskittyä! Kain vetämä poikaryhmä hahmotteli kevätjään paksuutta ja uima-avannon mahdollisuutta. Turvallisuussyistä päädyttiin vain noin Urhon jalan mentävään avannonkokoon. Palelee se yksikin jalka jäävedessä, kysy vaikka Urholta. Iltasaunassa lämmitettiin ja mieletkin pehmenivät. Kyllä on ihmisen on hyvä olla, kun on yhdessä: oltu, rukoiltu ja saunottu.

Sunnuntaina oli Basileos Suuren liturgia ja Julian ikonien sekä lasten vitsain siunaaminen. Kirkkoretinkin tehtiin yhdessä ja katselimme siellä asioita vähän uusin silmin ja kysymyksin. Oili-kanttori vastaili lasten pohdintoihin. Kirkosta etsittiin itselle tärkeitä asioita, tarkkasilmäisimmät osasivat arvostaa monia asioita, myös lämpöpatteria... Jollekin kirkossa rakkainta on vaikka tuoksu.

Siivous tehtiin yhdessä, ehkäpä sekin kertoo siitä, että Puroniemi on yhteinen. Tuntui, että pyytämättä porukan tukirankoina toimivat monet, esimerkiksi ja erityisesti Jaana, aina toimimassa missä touhuttiin, äärimmäistäkään hippatilannetta kaihtamatta. Teimme me koko joukko yhdessä Puroniemelle oman tarinankin, jossa kellarissa auringonpimennyksen aikaan seikkailivat mm. ratsastava kummitus ja etana. Saimmepä pieniä muistolahjojakin, ikonit ja kirjanmerkit. Ai niin, leirillä harjoittelimme tulevia palveluksia

ajatellen hyvää seisoma-asentoa ja teimme omat ”muuvit”. Huusihallitukseenkin saimme tuoreen jäsenen, Päivin: kohta on ulkovessa niin in! Kotiin lähdimme Olgan kinuskileipien maku kielen päällä ja muistoissa kaikki ihastuttavat lapset, tulevien puroniemisukupolvien taikinajuuret! Tavataan pian Puroniemessä myös tulevat ystävät, mukaan mukavaan vaan! Kiitollisin mielin, Milla Sajaniemi

Milla ja Seela Puroniemessä 21.2.2015